

PETR PĚNKAVA SE OPĚT VRACÍ NA MĚLNÍK...

Malíř Petr Pěnkava není v Mělníku neznámý. Již několikrát se zde se svou zajímavou tvorbou prezentoval. Při pohledu na obrazy umělce cítíme jeho úsměv v duši a tento pocit si můžeme zopakovat při návštěvě výstavy od 15. ledna ve velkém sále Regionálního muzea v Mělníku, která bude v muzeu k vidění až do 14. února. Slavnostní zahájení proběhne 14. ledna od 17 hodin. Při této příležitosti jsme protagonistu této události, pana Petra Pěnkavu, požádali o rozhovor:

Co vás přitahuje k tomuto regionu. Proč preferujete nabídky na prezentaci svého síla právě na Mělnicku?

„Poslední výstavu jsem měl v Oblastním muzeu v Brandýse nad Labem v roce 2014. Prý zlomila rekord v návštěvnosti a byla i prodloužená. Jinak se výstavám vyhýbám. Čeho je moc, toho je příliš. Připadal jsem si už jako pojízdný cirkus. Žiji již delší dobu na Kokořínsku, a tak je vcelku pochopitelné, že nejčastěji a také nejraději vystavuji v Mělníku. V Regionálním muzeu to bude počtvrté, mám to tam rád a vážím si toho, že jsem vítán.“

Takže, jak uvádíme, vaše obrazy bude možné si prohlédnout jen v mělnickém Regionálním muzeu?

„Ještě z vlastní iniciativy budu vystavovat příští rok v Kralupech nad Vltavou. Žil jsem tam víc než třicet let a čelím otázkám známých, kdy konečně Kralupy. Dostanu prostor v kralupském Městském muzeu. Za to děkuji.“

Co však můžeme očekávat právě od aktuální, v pořadí již čtvrté mělnické výstavy?

„Nezahálem jsem, i když jsem se často chtěl nechtěl musel věnovat jiným záležitostem než malování. Některé mé nové obrazy vycházejí ze současnosti, jejich náměty nebudu ale předem prozrazovat. V jednom jsem si připomněl znova svou návštěvu krásné Prevence, do kterého jsem se pokusil vložit vše, co jsem tam vyzoroval včetně její historie, nazval jsem jej Pijan absintu. Obraz s tímto názvem namaloval ne jeden ze slavných malířů 19. a 20. století. Zkusil jsem se k nim aspoň názvem připojit.“

Co je od našeho posledního rozhovoru z konce února 2006 u vás nového?

„Hned, jak jsem dosáhl důchodového věku a ukončil činnost firmy, můj život se změnil. Stal jsem se pozvolna malířem a sadařem na plný úvazek. Obojí má smysl. Obojí zatím dopadá dobře. Jsem vždy polichocen s kladných reakcí publika na moje obrazy. Poslední odezva je dost čerstvá a pochvalná - z Ruska. Vůbec nechápu, jak v Rusku si někdo otevře moje webové stránky. Tu Austrálii nebo Kanadu chápu, jsou tam krajané, ale Rusko?“

Jak dlouho žijete na venkově a čím zaplňujete svůj volný čas?

„Už to je víc než patnáct, let co jsem na venkově trvale a jsem tam rád. To sadaření dělám pět let. Kypřím, hnojím, stříhám, ale taky tu nádheru sleduji, fotím i konzumuji. Je to užitečný odpočinek. Včely a čmeláci jsou nadšeni. Bohužel pomalu ale jistě obyvatelé měst se na ten venkov stěhují taky a stěhují sem i své městské představy o ideálním prostředí venkovského sídla. Často bez pravidel vzájemného soužití, která jsou v Evropě již dlouhá léta samozřejmostí. Co na tom, že motory sekaček, pil a hluk stavebních úprav ruší sobotní, nedělní a sváteční klid. Nechápu to. Stěhují se přece do přírody proto, že chci užívat výhod tohoto prostředí, ale také ty výhody musím

chránit, respektovat a ne to město, ze kterého odcházím stěhovat sebou. Obrovské bazény plné pitné vody, nepřetržité krácení trávníku a s tím i masakr havěti, která je v trávníku doma. Při každé příležitosti nechat zaznít petardy a zapálit ohňostroj, co na tom, že zvěř a ptáci se vyděsí, opouštějí své úkryty a v zimě mohou zahynout. Co se děje ve světě a našem státě-nestátě, pozoruji už jen z té vesnice prostřednictvím sdělovacích prostředků. Podobá se to historce mého kamaráda, když jsme stáli před hájovnou u Loun, kde prožil dětství. Ukázal na střechu a povídá. Tam za tím komínem jsem seděl, když za války byla bombardovaná chemička u Litvínova, pozoroval jsem záři požárů a cpal jsem se uzeným...“

Autor: (red)